

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

S. I.

1. Circa primam igitur superius positam asser-
tionem, haud discordo à Clero Gallicano:
in vi enim luminis naturalis, quod in statu pu-
ræ etiam naturæ, esset insitum humano intel-
lectui, cognoscitur necessitas regiminis Poli-
tici, ad homines in unam societatem civilem
coadunatos, benè ordinandos, non ad priva-
tam duntaxat virtutum Moralium honestatem,
sed ad communis quoque Boni, vitæ politi-
cæ Finis, prosecutionem. Et hinc in statu eti-
am puræ naturæ subsisteret illud Apostolicum
dictum: *Omnis anima potestatibus sublimioribus
subdita sit: non est enim potestas nisi à Deo, quæ
autem sunt à Deo, ordinata sunt: itaque qui pote-
stati resistit, Dei ordinationi resistit.* In vi cujus
proinde ordinationis Divinæ, Christus iussit
reddere Cæsari, quæ Cæsaris sunt. At quia ipsissi-
ma hæc ex Dei ordinatione consistens pote-
stas Politica, mensuranda est ex sphaera luminis
naturalis, publicum Politici statûs regimen in-
ter homines exigentis, quò in unam civilem
communitatem coordinati, ad hujus Bonum
Commune legibus & statutis, nec non pœ-
narum comminationibus, ac prætorum polli-
citationibus dirigi valerent; quæstio hinc ori-
tur; *An sicuti lumen naturale in homine jam subsistit
sub elevationis supernaturalis sublimiori perfectione,
regiminis Politici ratio perinde subternatur super-
naturali Fidei infuse lumini, atque virtutibus eidem
proportionatis, ac virtutes Morales naturales lu-
mini naturali commensuratur & subordinantur altiori
Fidei Divinæ, virtutumque supernaturalium directioni?*
Ipsemet Clerus Gallicanus in suæ Declarationis
primo articulo Christi Domini doctrinæ con-
formiter profiteretur, quòd Christi regnum sub-
sistat in hoc mundo, & tamen non sit de hoc
mundo: atque hoc ipsum regnum haud obscu-
rè concedit Christi Vicarijs, Beato Petro, ejus-
que successoribus. Et ideo, quæ in vi hujus, Vi-
carium Christi characterem præferentis pote-
statis ordinantur, ita Dei sunt ordinationes, ut
juxta ipsius etiam Cleri Gallicani sensum, obe-
dientia eisdem debita, Deo reddatur. Merito
igitur statuere, oportet, inter homines non
in puræ naturæ, sed elevationis supernatura-
lis statu positos, duplicem potestatem à Deo
constitutam, Regiam scilicet seu Politicam, &
Ecclesiasticam Christi vicariam. Quæ utraque
potestas, cum sit laris Divini, in se ipsâ nequit
ullius hominis ordinationi esse subiecta.

2. Tamen verò cujuscumque Politicæ æquæ,
ac Ecclesiasticæ ordinationis principium, sit Ius
Divinum, seu potestas à Deo immediatè consti-
tuta, utraque tamen ordinatio hujusmodi, ex
hominis alterutrâ illarum potestatum præro-
gativâ præminentis, iudicio & arbitrio pro-
manans, in se formaliter ac immediatè spectata, est
actus humanus. De cujusmodi adeò actu, Poli-
tici licet regiminis sphaera circumscripto, quæ-
stio est; *An perinde ac ejusdem subiectum Christiani-
tatis characterem insignitum, subordinetur potestati
Ecclesiasticæ Summi in terris Christi Vicarij Roma-
ni Pontificis?*

S. II.

3. Primum igitur Regi Christiano indecorum
esset, negare, Regiam potestatem ex Chri-

stianitatis characterem, nihil de altiori perfectio-
nis supernaturalis gradu participare, perinde ac
si in eo collocaretur loco, quo esset in statu pu-
ræ naturæ, ac etiamnum reperitur in Regibus
Ethnicis. Totius autem lineæ supernaturalis
fundamentum est lumen fidei, cui superstruitur
supernaturale prudentiæ sublimioris lumen,
Quis ergo neget, sicuti lumen naturale indi-
ta habet virtutum semina, quibus non priva-
ræ duntaxat honestatis, sed Politici etiam pub-
licum Bonum respicientis Boni sit moderatio,
sic supernaturale in fide Divinâ radicatum lu-
men objectivum est ordinis supernaturalis, non
in singulari duntaxat, cujusque honestatem mo-
ralem in Regno Cælorum ordinabilem spe-
ctantis: sed, quia ex ipso Fidei lumine profi-
temur unam visibilem Ecclesiam, sub Christi Vi-
cario coadunatam in aliquod publicum, &
mysticum, & sub altiori ratione quasi Poli-
ticum Regnum, ipso Ecclesiæ nomine à Pa-
tribus Orthodoxis insignitum, oportet, in
vi hujus supernaturalis luminis agnoscere cun-
ctarum potestatum etiam naturalium, seu phy-
sicarum, seu politicarum, quæ moralis Regnum
Cælorum ordinabilitatis capacium, coordina-
tionem ad Regnum Cælorum, non privatim so-
lummodò à fidelibus particulariter participan-
dum in cælis, sed quâ in terris ex hierarchico
sanctæ Ecclesiæ regimine consistens, cunctos
complectitur fideles, ceu domesticos Dei, & ci-
ves Sanctorum. De quâ proinde moralis etiam
publicæ, & quasi politicæ in Regno Cælorum
ordinabilitate communicat etiam Regia pote-
stas, non equidem secundum suam præcisè na-
turam spectata, sed quâ sublimata ex caracte-
ris Christiani elevatione, in vi cujus Rex est
constitutus vicariæ Christi autoritatis instru-
mentum, ad publicum Ecclesiæ sanctæ Bonum,
in suo præcipuè Regno, æternæque salutis in
suis characterem Christiano æquè insignitis sub-
ditis commodum, pro viribus promovendum.
Quidni ergo Regia potestas ex characterem
Christianitatis, participans de activa in Regnum
cælorum in terris Ecclesiæ nomine insignitum
subditorum coordinativâ autoritate, in suâ
etiam personâ, quâ publicâ & Regiâ, commu-
nicet de passivâ in Regnum cælorum ordinabi-
litate per eum dirigendâ, cui Regni cælorum
claves sunt à Christo commissæ?

Hinc pro secundo dicere fas est, Regnum
quoque Politicum characterem Christianitatis
condecoratum, participare de Regno Christi,
quod asseritur non esse de hoc mundo. Hoc nam-
que Christi in terris Regnum, obtinet normam
publici etiam regiminis, fidelium sub uno Pa-
store Oecumenico in unitatem Fidei coadu-
natorum, sicque unam Rempubicam Chri-
stianam constituentium, in salutem æternam
ordinantis. Num verò hujus ad Regnum cæ-
lorum atque salutem æternam ordinis tum pri-
vati, tum publici capacia negaveris Regiæ
potestatis in Christiano Principe residentis ex-
ercitia, & actus Morales etiam publicos?

Quare pro tertio nefas est, duas supremas
in terris gubernandi Ecclesiasticam & Politicam
potestates ita statuere, ac si essent proflus di-
sparatæ, nullam habentes inter se subordi-
natio-

nationem; ed quod utraque sit immediatè à Deo. Numquid enim lumen naturale cum suis homini naturaliter inditis *Moralibus* principijs, est immediatè à Deo? Num verò propter à si lumen naturale non tam in suis principijs, quàm in horum contra Fidei supernaturalis dictamen applicatione deprehendatur aberrare, Fidei lumini, ejusque directioni, imò & correctioni subjacere debet? Sic profectò, dum ubi homo est elevatus ad statum supernaturalem, nulla jam dari potest iniquitas, seu falsitas cum fidei supernaturali lumine, ejusque *Moralibus* principijs pugnans, quin ipsi etiam naturæ lumini, & cum hoc commensurate naturali æquitati repugnet, nefasne erit potestati Ecclesiasticæ, super iniquitate hujusmodi se reflectendo, quod eam corrigat, & ad supernaturalem luminis *Moralia* principia, atque horum dictamina, suâ Divinitus sibi concessâ authoritate reducat? Sic enim multimodè olim fuisse practicum, constat varijs argumentis *alibi* deductis. Quantumvis ergo utraque illa potestas habeat respectu Dei parem immediationem, quoad sui nihilominus usum, vel etiam ad certum seu objectum, seu subjectum applicationem, evincitur potestas *Politica* in certis casibus indiretè subordinata & subiecta potestati Ecclesiasticæ.

Quæ proinde subordinatio pro quarto continetur ipsismet etiam verbis Apostolicis, ex parte adversâ ad suum intentum supra allegatis, quibus cavetur 13. ad Roman. capite, ut omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Quantumvis enim Angelici spiritus sint æquè immediatè à Deo, eum tamen inter se tenent ordinem, ut unus sit altero sublimior; unde fit consequens, quod inferior in sui intellectus usu subordinetur superioris illustrationi ac moderationi: sic proinde utriusque illius potestatis respectu Dei par immediatio non impedit, quò minus potestas *Politica* quoad sui usum sit subordinata potestati Ecclesiasticæ. Quam subordinationem haud obscure insinuavit Christus Dominus *Matthæi* 22. præcipiens, ita reddenda esse Cæsari, quæ Cæsaris sunt, servando ejus imperia & mandata *Politica*, ut in his major haberetur ratio eorum, quæ Dei sunt, potestatis scilicet Ecclesiasticæ, ad ea, quæ Dei sunt, fidei lumini, ejusque *Moralibus* principijs conformiter curanda, unice intentæ jussiones præferendo.

Verùm pro quinto, posito etiam, sed minimè concessio illo principio, quo *Politica* potestas negatur subordinari potestati Ecclesiasticæ, asseriturque, ad istam prorsus disparatè se habere: ne tunc quidem obtineretur adversæ partis intentio, ac si potestas Ecclesiastica non possit super potestatem *Politica* cum manifesto sanctæ Ecclesiæ, fideliumque detrimento vel malè collocatam, vel perversè impensam protendi.

Numquid enim, si Rex quispiam æquè supremus, Gallicæ Coronæ Jura Regia invadat, Rex Christianissimus julto adversus ipsum indicto bello, victor evadens, non suæ Majestatis duntaxat Jura vindicat, sed Regni sui aggressorem suis quoque Regijs erga urbes æquo prælio occupatas, juribus spoliandum ac-

cernit? Quidni ergo pro eo casu, quo Rex terrenus invadit jura Majestatis Pontificiæ, Ecclesiæque sanctæ Bonum Publicum perturbat, & legitime admonitus; contumaci nequitia pessumdare contendit, jus erit Summo Pontifici, authoritatem suam eouisque protendere adversus talem Ecclesiæ sanctæ hostem publicum, quousque Christianissimus Gallicæ Rex præterdit, supremæ Majestatis suæ potestatem prævalere, ad suæ Coronæ Regiæ jurium aggressorem, æquè licet supremum Principem, suis juribus exuendum?

Pro sexto quispiam fortassis hoc argumentum retorquere nitetur, sciscitando, si jus naturæ cuique supremo Regi talem concedat judicialiter & milititer procedendi authoritatem contra quemcunque, supremum licet Principem Coronæ suæ Regiæ invasorem iniquum; an igitur Rex illâ suâ supremâ authoritate æquè uti posset adversus Summum Pontificem; Jurium suorum Regiorum fortè perturbatorem? Verùm præterquam successio in Papatu sit Juris *Divini*, adversus quod nulla humana potestas quidquam facere potest; successio autem in Corona Regia sit dependens ex constitutionibus humanis, quoad *moralitatem*, quæ in Regnum cælorum, adeoque Ecclesiæ sanctæ Publicum Bonum ordinabilem, Pontificiæ authoritati *universim ac indefinitè* subiectis: altera adhuc ex ipsissimo hoc principio responso in promptu est; quòd, sicut lumen naturale cum totâ *Moralitatis* sibi proportionatæ sphæræ est elevatum ad statum supernaturalem, sic Regia suprema Majestas quoad omnimodam lumini naturali commenturatæ sphæram, sit in vi supernaturalis totam *Moralitatis* naturalis lineam completentis elevationis, jam subordinata supremæ Ecclesiasticæ potestati. Quemadmodum igitur cum hac ad statum supernaturalem universæ *moralitatis* naturalis elevatione haud subsistit, quòd lumen naturale possit sibi arrogare officium quasi Iudicis super fidei lumine supernaturali, sed potius oportet econtra, ut lumen naturale se captiver in Fidei obsequium: sic neque *Politica* Regia Majestas, naturalis luminis sphærâ circumscripta, superextendere se unquam potest super Ecclesiasticam potestatem, præcipue supremam, altiori Fidei lumini superstructam: nec adeò Rex, seu Imperator sibi arrogare unquam potest vel iudicium, vel bellum adversus Summum Pontificem, ex vicariâ Christi authoritate, supremæque adeò Ecclesiasticæ potestate procedentem, ad Regis Pontificiæ Majestatis hostis, depositionem.

Hinc principia illa ex lumine tum naturali, tum Fidei *supernaturali* petita inter se combinando, pro septimo sequens efformari potest argumentum Theologicum. Nempe luminis naturalis certum & indubitatum est *Morale* principium, quòd supremæ Majestati jus sit, se ipsam, & jura sua propria eouisque vindicare, ut sub prævio injustæ aggressionis iudicio etiam publico, possit injustum suæ Majestatis aggressorem, Regem æquè licet supremum, armis suis subigere, cumque sic devictum, ex parte saltem, vel si causæ æquitas, seu

pag. 6.
ad. 27.
p. 105.
ad. 10.
p. 109.

pag. 8.
ad. 19.

36

ex pag. 6. n. 327

19

pag. 10.
n. 442

Authoritas
Moralis
Politica
CIV
130

seu necessitas exigat, ex toto deturbare Regno suo, exuereque Regiâ suâ supremâ auctoritate. At Fidei lumine certum est hoc alterum principium, quod vicaria in Ecclesia Christi potestas, saltem unâ cum Concilio Oecumenico (de quo *infra* ex instituto agetur, hoc puncto interea reservato in suspensio) sit suprema quædam auctoritas à Christo Domino instituta, obtinens summæ intrâ Ecclesiam Majestatis jura, nulli alteri in terris subiecta & subordinata, sed soli Christi judiciariæ potestati subdita. Hisce igitur duobus prorsus certis, altero *naturalis luminis*, altero *Fidei principijs præsuppositis*, quæ inde per legitimam consequentiam Theologicam inferenda erit conclusio, nisi quoddam Oecumenicâ suprema Ecclesiæ potestas, quæ ac Regia suprema Principis auctoritas possit quemcunque etiam Regem, sanctæ Ecclesiæ, ejusque supremæ Majestatis aggressorem, tum judiciariâ potestate, tum spiritalis armaturæ potentiâ suâ persequi usque ad ipsius exaurationem.

II. Concludendo igitur ex ipsomet Christi Domini pronuntio, & per Clerum Gallicanum ad intentum suum producto principio, quod *Ioannis 18.* exaratum habetur, pro *ostentivo* ita licet argumentari. Num Catholico Theologo digna vox esset, asseverare, quod ulla ex humano arbitrio sit dependens *Moralitas*, cui non superstruatur ordo ad salutem æternam, in tantum, ut quævis deordinatio à luminis *naturalis morali honestate*, ex statu *supernaturalis elevationis*, inseparabiliter importet *deficientiam à supernaturali quoque moralitate*, ejusque *specificativo Fine æternæ salutis*? Num Ecclesiæ porro regimen dicere fas est, consistere in præcisa privatorum, & conjunctis Christiani propriorum actuum ad salutem æternam ordinatione, non verò obtinere normam publici quoque regiminis fidelium, sub uno Capite & Pastore Oecumenico in unitate Fidei coadunatorum, sicque unam Republicam Christianam constituentium, moderantis, atque universale sacræ Religionis Bonum sub publico etiam Dei cultu, *authoritative ordinantis ad æternæ salutis Finem Ultimum*? Num verò ab hoc publico sanctæ Ecclesiæ regimine sub fidei unitate omnimodam honestatem *supernaturalem*, cum æternæ salutis Fine Ultimo, ac publico Religionis cultu *Mysterioso* proportionabilem convenienter ordinante ac dirigente, excludere fas est, qualecunque Principis *læcularis, maxime Christiani Regnum Politicum*? Num autem hujus ad æternam salutem ordinis tum privati, tum publici, *espacia negaveris Regiæ potestatis in Christiano Principe residentis exercitia*, & actus *Morales* etiam *publicos*? Quandoquidem ergo Regni Christi, nempe Ecclesiæ, spherâ sit quorumcunque Christianorum, *Moraliumque* in his actuum, in salutem æternam, publicamque Dei cultum, *communeque Ecclesiæ sanctæ Bonum ordinabilitas*, sub hac autem spherâ contineantur etiam Regna, Regiæ potestates, nec non quicunque Christianorum, ipsorum adeo Regum, actus *Morales*, in salutem æternam, publicaque Religionis Bonum ordinabiles, consequens est,

secundum hanc ordinabilitatem, Regno Christi, nempe sanctæ Ecclesiæ, ejusque Oecumenicæ potestati subesse quoque Regna, Regumque actus *morales*, circa temporalium etiam rerum dispositionem versantes, secundum dictam ordinabilitatem spectatos, atque ad hanc, ceu *specificativum Ecclesiasticæ potestatis objectum Formale*, se habentes tanquam objectum *Materiale*.

Exinde denique pro nono hunc in modum reasumere licet partis *adversæ* primum ex *Roman. 13.* capite desumptum principium, quod jubetur, ut *omnis anima potestatibus sublimioribus sit subdita*, quippe cum non sit potestas, nisi à Deo, quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt: itaque qui potestati resistit, Deo resistit. Ex prætatis nempe principijs evincitur, potestatem Pontificiam super omnes Christianos protensam, ita esse à Deo, ut eidem, totam *Moralitatis* lineam complectenti, subordinata sit Christiani Regis *Politica* quoque potestas quoad actuum suorum etiam publicorum, Regiæque dignitatis ad hoc subiectum applicabilitatis *moralitatem* spectata. Si ergo Rex potestati Pontificiæ resistat, an non Dei ordinationi eatenus resistit, ut Deo resistere ex illo Apostolico pronuntio convincatur? Quod si proinde Rex, quantumvis in linea *Politici* regiminis supremus, attamen in linea Regni Christi subordinatus supremo Ecclesiæ sanctæ Pastori Oecumenico, molitur aliquid adversus Publicum Ecclesiæ Bonum, ac regimen, suæ Regiæ potestatis actibus non tantum descendendo à spherâ supernaturalitatis in sanctæ Religionis etiam publicæ, sed istud Ecclesiæ sanctæ publicum Bonum evertere conando, atque per schisma, seu perversa, adversus Oecumenicum sanctæ Ecclesiæ Pastorem, ejusque regimen conamina, turbando pacem & tranquillitatem, unitatemque Fidei, ac Religionis etiam publicæ, an non ex tunc speciali etiam publici Ecclesiæ sanctæ Boni protervè violati titulo, incipit esse subiectus Ecclesiasticæ potestatis judicio, ejusque auctoritati judiciariæ?

Ex quibus universis jam patet, quos Clerus Gallicanus pro suo intento producebat sacros textus, juxta certa Fidei principia ritè expositos, prævalide retorqueri ad Pontificiæ potestatis supra Reges extensionem, deinceps *directè & positivè* comprobendam ex sacræ Scripturæ Divinis Oraculis.

CAPÛT II.

In quo *secunda* assertionis sit demonstratio.

Hujus assertionis summa est, quod Regiæ potestatis ad certum Christianitatis characterem insignitum subiectum applicabilitas, unâ cum publicis ejusdem functionibus, superinduat quandam *Moralitatem*, quæ supernaturalis elevationis lineam respiciat, subordinatam adeo, ac subiectam clavibus Regni cælorum, Petro, ejusque successori per Christum commissis.